

Arrest

nr. 249 384 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GEELEN
Gouverneur Roppesingel 131
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 30 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANDECAETSBECK, die *loco* advocaat K. GEELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2018 dient de verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 235 250 van 16 april 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

Op 26 mei 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 4 juni 2020 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam R. D. S. (...)

+ 2 kinderen : S. R. C. S. (...) (xxx) en S. R. A. I. (...) (xxx)

voornaam : E. Y. (...)

geboortedatum : (...).1981

geboorteplaats : C. B. (...)

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/12/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/04/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd bij schrijven van de griffie van de Raad van 14 juli 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd echter geen administratief dossier neergelegd.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekster vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel in de synthesesamenvatting voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *“afzonderlijk en in samenhang met”* artikel 13 van het EVRM, van de *“motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt toegelicht:

“3.1.1 De beginselen waarop het middel steunt

29. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

30. Artikel 3 EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ”

31. Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijk het artikel in gedrang kan brengen.

32. De Raad van State heeft in haar arrest van 28 september 2017¹ beslist dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet.

33. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing.²

34. Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.³

35. De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, *Jabari t. Turkije*, § 50 het volgende: *“Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. »*

36. Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 387:

“Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 8183, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un

contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

3.1.2 Toepassing in casu

37. De verzoekende partij, m.n. C. S. S. R. (...), heeft te kampen met ernstige hartproblemen en oudste dochter, G. Y. S. R. (...), heeft te kampen met ernstige psychologische problemen.

38. Dit blijkt uit de talrijke medische en psychologische attesten die verzoeker reeds heeft voorgelegd bij verwerende partij.

39. Doordat de dochters van de verzoekende partij ernstig ziek zijn, moet rekening gehouden worden met de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de verwijdering van ernstig zieke personen.⁴

40. Het EHRM heeft in het Grote Kamer arrest van Paposhvili t. België beslist dat onder uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, maar dat ook ernstig zieke personen bij wie er ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland dienen begrepen te worden.

41. Wat betreft het vereiste onderzoek onder artikel 3 EVRM dient volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land, in casu Venezuela. Het risico op een schending van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

42. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen (par 190).

43. In deze omstandigheden heeft verwerende partij allerminst op redelijke, afdoende en zorgvuldige wijze onderzocht of verzoeker wel effectief toegang zal kunnen krijgen tot de nodige behandeling. Hierdoor bestaat het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

44. In een arrest van 14 februari 2013 heeft Uw Raad bepaald dat:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dat een louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale en familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn. "

45. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had de verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van het gezin van de verzoekende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

46. Ook schendt de verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien zij wordt teruggestuurd haar land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

47. Om al deze redenen is de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en schendt de bestreden beslissing bovenstaande wettelijke bepalingen

3.2 Weerlegging van de argumentatie van de verwerende partij

3.2.1 Met betrekking tot het enige middel

48. De verwerende partij stelt m.b.t. het enige middel van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing genomen werd na een evaluatie uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

De verwerende partij meent dat de er uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht voortvloeit en dat er uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

49. Echter, zoals de verzoekende partij reeds aangehaald heeft, vloeit er uit het arrest Paposhvili t. België van het EHRM voort dat de impact van de verwijdering van een persoon moet worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land, in casu Venezuela.

Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

50. De verwerende partij heeft deze verplichting geschonden. Nergens in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier wordt deze afweging gemaakt. De verwerende partij heeft allerminst op redelijke, afdoende en zorgvuldige wijze onderzocht of verzoeker wel effectief toegang zal kunnen krijgen tot de nodige behandeling.

51. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij dit in feite niet : zij stelt enkel dat ze niet verplicht is om daaromtrent te motiveren. Dit bewijst op zichzelf de schending, aangezien de verwerende partij daarmee wil verrechtvaardigen dat ze dit niet gemotiveerd en dus niet onderzocht heeft.

Vermits de verzoekende partij voldoende heeft aangetoond dat de verwerende partij daaromtrent moet onderzoeken en motiveren, volstaat dit op zichzelf om de schending te bewijzen.

52. Met betrekking tot de schending van de materiële motiveringsplicht is uw Raad bevoegd om na te gaan of in de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of die correct werden beoordeeld en of de bestreden beslissing op grond van die juiste feitelijke gegevens niet onredelijk is.

53. De verwerende partij heeft duidelijk kennis genomen van de medische stukken van de verzoekende partij. Deze werden bijgebracht in het dossier. De verwerende partij heeft nagelaten de stukken te beoordelen en Uw Raad dient bijgevolg vast te stellen dat de bestreden beslissing onredelijk is op grond van de feitelijke gegevens.

54. Indien de verwerende partij een afweging had gemaakt, op basis van de voorgelegde stukken, zoals vereist door het EHRM, had de verwerende partij moeten vaststellen dat de verwijdering van verzoekende partij zal leiden tot onvoldoende en ongeschikte behandelingen van de zieke.

55. Het middel blijft gegrond."

De verzoekster, die zowel optreedt in eigen naam als namens haar twee minderjarige dochters, betoogt dat haar minderjarige dochter C. ernstige hartproblemen heeft. De verzoekster benadrukt dat dit blijkt uit

de talrijke medische attesten die zij bij de verweerder heeft voorgelegd. Zij voert in dit kader aan dat de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, rekening had moeten houden met de gezondheidstoestand van het gezin.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

Waar de verzoekster aanvoert dat in de bestreden akte zelf motieven moeten worden opgenomen aangaande de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde situaties, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen of situaties dient te geschieden voorafgaand aan en op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

In deze zaak heeft de verweerder echter nagelaten om een administratief dossier aan de Raad over te maken. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan welke (medische) stukken de verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing al dan niet heeft overgemaakt aan de diensten van de verweerder.

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekster de beslissing van de commissaris-generaal van 6 december 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toe. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest met nummer 235 250 van 16 april 2020. In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk naar deze beslissing en de verwerping van het

beroep door de Raad verwezen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde kennis had of minstens kennis had moeten hebben van de inhoud van het voormelde arrest. In 's Raads arrest met nummer 235 250 van 16 april 2020 wordt verwezen naar de hartproblemen van verzoeksters dochter C. en naar medische attesten die in dat verband werden voorgelegd. Hieruit volgt dat de gemachtigde minstens een aanwijzing had voor een medische problematiek in hoofde van verzoeksters dochter C. Wanneer een minderjarig kind een ernstige medische problematiek vertoont, dan dient dit element eveneens in rekening te worden genomen bij de concrete beoordeling van de specifieke gezinssituatie van de ouders van dit kind, alsook bij de beoordeling betreffende "*het hoger belang van het kind*", zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo kan niet worden betwist dat de beoordeling van de gezinssituatie van de betrokken vreemdeling in het licht van de terugkeer naar het land van herkomst, afhankelijk is van de vraag of alle gezinsleden (onder meer gelet op hun specifieke medische situatie) daadwerkelijk in staat zijn om terug te keren.

Aangezien de verweerder nagelaten heeft om een administratief dossier neer te leggen, kan de Raad echter niet nagaan of en hoe de verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeksters minderjarige dochter C.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen argumenteert dat de gemachtigde niet zelf over de medische stukken beschikt en waar de verweerder lijkt te citeren uit een "*evaluatie conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*" die het bestuur zou hebben gedaan, merkt de Raad op dat de verzoekster hierop in haar synthesesamenvatting repliceert dat de verweerder wel degelijk kennis heeft genomen van de medische stukken aangezien zij in het dossier werden bijgebracht. De Raad kan een en ander echter niet onderzoeken bij gebrek aan een administratief dossier. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of de gemachtigde, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, de relevante elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daadwerkelijk en op zorgvuldige wijze in rekening heeft gebracht.

De verweerder wijst er verder nog op dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, wat de verzoekster niet betwist. Volgens de verweerder is dit motief determinerend en volstaat dit om de bestreden beslissing naar recht te schragen. De verweerder voegt er nog aan toe dat de verzoekster niet betwist dat de commissaris-generaal een beslissing nam inzake haar verzoek om internationale bescherming en de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen. De verzoekster was aldus de verweerder niet meer gemachtigd om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit deze bepaling blijkt dat (de gemachtigde van) de bevoegde minister (c.q. de staatssecretaris) bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "*moet*" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "*kan*" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, 13°).

Waar de verweerder nog stelt dat de verzoekster niet aantoont dat de medische problematiek van haar dochter dermate ernstig is dat zij niet kunnen reizen en dat de verzoekster evenmin aantoont dat zij gebruik heeft gemaakt van de "*geëigende procedure*", merkt de Raad op dat het overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde zelf toekomt om reeds bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind en met de gezins- en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling(en). Het is aan de verweerder om zich, in het kader van de besluitvormingsprocedure inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, ervan te verzekeren dat de verzoekster in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken. *In casu* blijkt dat de gemachtigde wel degelijk een aanwijzing had of had moeten hebben dat verzoeksters minderjarige dochter met een medische problematiek kampt. Het kwam derhalve aan de gemachtigde zelf toe om te onderzoeken of deze medische problematiek dermate ernstig was dat zij aan de terugkeer van het gezin naar het land van herkomst in de weg staat. Bij gebrek aan een administratief dossier kan de Raad niet achterhalen of een dergelijk onderzoek heeft plaats gevonden.

Het bestuur diende de familiale en de medische situatie van de betrokkenen *in concreto* te appreciëren, hetgeen *in casu* niet kan worden onderzocht nu de verweerder heeft nagelaten om een administratief dossier neer te leggen terwijl er hieromtrent geen motieven zijn opgenomen in de bestreden akte.

Door het verzuim om een administratief dossier neer te leggen heeft de verweerder de wettigheidscontrole op de bestreden beslissing onmogelijk gemaakt (*cf.* RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Bijgevolg dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE